

Соціальною гарантією є проведення державою, органами місцевого самоврядування, роботодавцями активної соціальної політики щодо студентів.

Також, на даному етапі свого розвитку, вища освіта потребує вжиття наступних заходів: концептуальне забезпечення розвитку освіти; автономізація та демократизація діяльності навчальних закладів; стимулювання державою діяльності закладів освіти через створення належних умов для забезпечення якості навчання.

Список використаних джерел:

1. Про вищу освіту: Закон України від 1 липня 2014 року № 1556-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 37-38. – Ст. 2004.
2. Журавський В.С. Болонський процес: головні принципи входження в Європейський простір вищої освіти / В.С. Журавський, М.З. Згуровський. – К. : ІВЦ Вид-во «Політехніка», 2003. – 200 с.
3. Фініков Т. Сучасна вища освіта: світові тенденції та Україна / Т. Фініков. – К. : Вид-во «Таксон», 2002. – 176 с.
4. Корсак К. Про тенденції змін у змісті вищої освіти / К. Корсак // Науковий світ. – 2003. – № 1. – 30 с.

Рябуха А.А.

студент,

Науковий керівник: Шеховцова О.І.

викладач,

Полтавський юридичний коледж

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ. РЕАЛЬНІСТЬ ЗАВДАНЬ

Держава, яка хоче стати на шлях демократизації, повинна нести в собі дух народовладдя. Адже саме він є основним джерелом встановленням влади, захистом прав та свобод громадян. Через відповідні державні органи та органи місцевого самоврядування народ діє в економічній, політичній, соціальній та духовній сферах. Це показує нам факт довіри нашого народу до держави, а саме до депутатів Верховної Ради, суддів, адміністрацій та інше.

Як відомо, протягом останніх років в Україні стали досить поширені корупційні схеми серед представників верхівки. Найбільш корумпованими виявилися структури, що пов'язані з питаннями фінансування, приватизації, ліцензування, газотранспортної сфери, контрольно-ревізійної діяльності, а також судові та правоохоронні органи.

Що ж таке власне корупція? Корупція – це використання особою, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі [1].

Цілком очевидно, що протидія корупції неможливо лише шляхом прийняття «вузьких» політичних рішень, які може і наберуть юридичної сили, але на практиці наврядчи будуть застосовуватися.

Адже для великої кількості державних службовців явище корупційних дій стало очевидною нормою, основним джерелом доходу, яке в кілька разів перевищує їх заробітну платню. Ними створені спеціальні схеми, що перешкоджають притягненню їх до кримінальної відповідальності [3].

В такому разі органи місцевого самоврядування повинні взяти на себе тягар щодо протидії корупції, бо саме вони є центром публічної влади, які максимально наближені до людей.

У 2013 році постановою Кабінету Міністрів України було затверджено Типове положення про уповноважений підрозділ з питань запобігання та виявлення корупції. Цим нормативно-правовим актом було рекомендовано головам обласних рад, районним державним адміністраціям, центральним органам виконавчої влади утворити та забезпечити функціонування підрозділів з питань запобігання та виявлення корупції у межах їх повноважень. У цьому положенні визначені основні завдання, які покладені на вищезазначені підрозділи, а саме:

- 1) проведення організаційної та роз'яснювальної роботи із запобігання, виявлення і протидії корупції;
- 2) підготовка, забезпечення та контроль за здійсненням заходів щодо запобігання корупції; надання методичної та консультаційної допомоги з питань дотримання вимог антикорупційного законодавства;
- 3) участь в інформаційному та науково–дослідному забезпеченні здійснення заходів щодо запобігання та виявлення корупції, а також міжнародному співробітництві в зазначеній сфері;
- 4) проведення перевірки фактів своєчасності подання декларацій про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, перевірки таких декларацій на наявність конфлікту інтересів, а також здійснення їх логічного та арифметичного контролю;
- 5) здійснення контролю за дотриманням вимог законодавства щодо врегулювання конфлікту інтересів [2].

Для реалізації цих завдань уповноважений підрозділ проводить заходи щодо запобігання корупційних правопорушень, а також надає роз'яснення щодо застосування антикорупційного законодавства.

Отже, вплив органів місцевого самоврядування щодо протидії корупції повинен стати системним комплексом профілактичних заходів. Вони повинні

розробити певний механізм громадського контролю за діяльністю суддів, правоохоронців, інших державних службовців з метою запобігання корупції. А також практичний досвід правових держав світу у сфері боротьби з корупційними злочинами дає змогу сформувавши уявлення про основи передової національної антикорупційної стратегії, вироблення якої сьогодні необхідне в Україні. Відповідно, наразі вітчизняна влада повинна: розробити єдину державну політику в сфері боротьби з корупцією, яка містила б комплекс заходів державного, політичного, економічного, соціального і правового характеру; сформувавши спеціальну антикорупційну службу, незалежну від усіх гілок влади, яка забезпечила б контроль за діяльністю державних органів різних рівнів; забезпечити незалежне функціонування судової влади.

Список використаних джерел:

1. Верховна Рада України. Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» [Електронний ресурс] / Верховна Рада України // Верховна Рада. – 07.04. 2011 – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>.
2. Типове положення про уповноважену жінку підрозділ (особу) з питань запобігання та виявлення корупції від 04.09.2013 № 706 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/706-2013-п>.
3. Національний вісник Національної академії внутрішніх справ. Протидія корупції в органах місцевого самоврядування [Електронний ресурс] / Національний вісник Національної академії внутрішніх справ // № 1. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: [file:///C:/Users/Laptop/Downloads/Nvknuvs_2015_1_31%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Laptop/Downloads/Nvknuvs_2015_1_31%20(1).pdf).

Сметаніна А.О.

студент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКРІПЛЕННЯ І РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН

Україна є багатонаціональною державою на території якої проживають громадяни понад 130 національностей, народностей та етнічних спільнот, які разом з українцями становлять єдиний Український народ.

Загалом, національні меншини – групи громадян держави, що не є українцями за національністю, але проявляють почуття національного самоусвідомлення та спільності між собою. Саме питання правового забезпечення національних меншин завжди хвилювало міжнародне співтовариство, а тому було прийнято чимало документів для регулювання правового статусу національних меншин.